Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit http://www.tamilheritage.org

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொம்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: http://www.tamilheritage.org

முதுசொம் முத்திரை

தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

Reprint from "Kalaimagal".

வெங்கனூர்க் கோயிற்சிற்பம்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

கற்பனைக் களஞ்சியமென்றும் கவிதாசார்வபௌமரென்றும் அறிஞர்களாற் பாராட்டப்படும் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச ஸ்வாமிகள் பெருமையை அறியாதவர் தமிழ்நாட்டில் பெரும்பாலும் இரார். அவருடைய கவிமாலைகளைப் புனைந்து தமிழ்நாட்டாருடைய நினைப்பில் இருந்துவரும் தலங்களுட் சிறந்தது திருவெங்கையென மருவிவழங்கும் வெங்கனூராகும். [1]'மந்திரிக்கோவை' யென்று புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் புகழப்படும் கோவையொன்றும் உலாவொன்றும் கலம்பகமொன்றும் அலங்காரமொன்றும் அத்தலவிஷயமாகச் சிவப்பிரகாச ஸ்வாமிகளாற் பாடப்பெற்றுள்ளன. அது திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் பெரும்புலியூர்த் தாலுகாவிலே உள்ளது.

அத்தலத்திலுள்ள கோயிற்சிற்பம் மிக அருமையாக அமைந்துள்ளது; "கருப்ப இல்லிற் கிணையில்லை யென்னும் திருவெங்கை", "வல்ல கோனுக்கு வல்லவண்ணமலையார்கட்டு கோயில்" (திருவெங்கைக்கோவை), "மல்லலுறச், சந்தி பொருத்தித் தகுஞ்சீர் கெடா தடுக்கிப், புந்தி மகிழப் புகவணித்தா — முந்தையோர், செய்யுள் போற் செய்த திருக்கோயில்" (திருவெங்கையுலா) என அக்கோயில் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. அதன் [2]வரலாறு வருமாறு:—

---

1. கோவைகளுள் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் அரசென்றும் திருவெங்கைக்கோவை மந்திரியென்றும் கவிஞர்கள் கூறுவர்.

2. நான் பெரும்புலியூர்த்தாலுகாவிலுள்ள இடங்களிலிருந்து இளமையில் படித்துக்கொண்டுவந்த காலத்தில் இவ்வரலாற்றைச் செங்கணம் விருத்தாசல ரெட்டியார் முதலியவர்கள் மூலமாகக் கேட்டேன். இதனைச் சிறிது வேறுபடுத்தியும் வேறுதலங்களோடு சார்த்தியும் கூறுவாரும் உளர்.

துறைமங்கலமென்னும் ஊரில் பண்டகுலத்தில் லிங்கப்ப ரெட்டியாரென்னும் பரம்பரைச்செல்வர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய குடும்பப் பெயர் வல்லகோலென்பது. அவருக்கு அண்ணாமலை ரெட்டியாரென்றும் நீலகண்டரெட்டியாரென்றும் இரண்டு குமாரர்கள் உண்டு. அவருள் அண்ணாமலைரெட்டியாரே திருவெங்கைக்கோயிலைக் கட்டியவர்.

அவர் கல்வியறிவொழுக்கமும் சிவபக்தியும் உடையவர்; தமிழ் நூற்பயிற்சியும் தமிழ்ப்புலவர்களிடத்தில் பேரன்புமுள்ள வர். சிற்றரசர் போன்ற பெருமதிப்புடையவர். சிவப்பிரகாசஸ்வாமி களிடத்தில் அளவற்ற பக்தி பூண்டு பலவகையில் அவரை ஆதரித்து வந்தவர்; அவருக்காகப் பல இடங்களிற் பலவசதிகளைச் செய்து கொடுத்தவர். அவற்றுள் அவருக்காகக் கட்டுவித்த நடைவாவிகள் மிகச் சிறந்த வேலைப்பாட்டுடன் இக்காலத்திலும் சாண்போர் கண்களைக் கவர்ந்து விளங்குகின்றன. மனிதர்களைப் பாடாத வீறுபெற்ற அப்புலவர்பெருமானுடைய அருமைத் திருவாக்கினால் உள்ளங்குளிர்ந்து புகழ்ந்த பெருமையை உடையவர் ரெட்டியார்;

" . . . .வினவினர்க்குப்
பண்டை யறத்தின் படிவமிது வென்னவுருக்
கொண்ட விலிங்கையன் குலமைந்தன்-உண்ட
படிதாங்கி மாயன்றேர்ப் பார்தாங்கி யாங்கேம்
குடிதாங்கி நல்லிசைமென் கோதை—முடிதாங்கு
கல்வி யுறுநீல கண்டன் றுணைவனலர்ச்
செல்வி யுறையுந் திருமார்பன்
* * * *
இலையென்றல் கேட்பவுமின் றென்றிரப்போர்
நிலைகண்டாங் கெப்பொருளு நேர்வோன்...
* * * *
வந்ததன்சீர் பாடுநரை மண்மீதி லந்நிலையே
இந்திரன்ரு ணச்கு மியல்பினன்..
* * * *
... ...மண்புலவர்
தம்மைவிழி காக்குந் தகவி னிமைபோலச்
செம்மை பெறக்காக்குஞ் சீருடையோன்..
* * * *
வேலியறஞ் செய்ய விளைத்துக் கரும்பயிலக்
கூலி கொடுக்குங் குலத்தோன்றல்"

என்று அக்கவிஞர்பிரான் அவருடைய புகழைப் பலபடப் பாடி யுள்ளார். ஸ்வாமிகள் தாம் துறவியாக இருந்தும், "எம்குடிதாங்கி"

என்று காளையைக் கூறி வாழ்ந்தும் பெருமையைக்க அண்ணாமலை ரெட்டியாருடைய புகழை வேறு எம்மொழிகளால் சொல்ல முடியும்?

அண்ணாமலைரெட்டியார் தமக்கு உரிய கிராமங்களுள் ஒன்றாகிய வெங்கனூரில் இருந்துவந்தார். அப்பொழுது ஒவ்வொரு பிரதோஷதினத்திலும் விரதமிருந்து விருத்தாசலம் சென்று பழமலை நாதரையும் பெரியநாயகி யம்மையையும் தரிசித்து வருவது அவர் வழக்கம். இந்த நியமத்தில் என்றும் தவறாமல் அவர் நடந்து வந்தார். இடையில் ஓடும் வெள்ளாற்றில் அளவு கடந்த வெள்ளம் வந்துவிட்டமையால் ஒரு பிரதோஷத்தன்று அவரால் விருத்தாசலத்துக்குப் போக இயலவில்லை. ஆதலின் மிகவும் மனமுடைந்தவராகி வருந்தினர். அன்றிரவு அவருடைய கனவில் பழமலைநாதர் தோன்றி, வெங்கனூரில் இன்ன அடையாளமுள்ள இடத்தில் ஒரு கோயில் அமைத்து அங்கே சிவலிங்கத்தையும் மற்ற மூர்த்தங்களையும் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபடுக வென்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினர். இந்தச் செயலை, 'சிவபெருமான் வெங்கையிலே வாசம் செய்தலை விரும்பினர். வாமபாகத்திலுள்ள பெண் ஆசையையும் சுந்தரமூர்த்தியார் பொன்னைத் திருமுதுகன் பூண்டியிலே பறித்த பொன்னாசையையும் பெற்ற திருவுள்ளத்தில் மண்ணாசையும் உண்டாயிற்று; ஆதலின் தேவர்களும் விரும்பும் சிறப்பை அளிக்கக் கருதி, முன் மாவலிபாற்சென்று மண்ணை இரந்த திருமாலைப் போல் குறுகியவுருவங் கொண்டு யாசியாமல் இயல்பானவுருவத் தோடே கனவிற் சென்று இரந்து பெற்றனர்' என்று அழகுபெறச் சிவப்பிரகாச ஸ்வாமிகள் கூறியுள்ளார்:

"வெங்கை நகரிருப்பு வேண்டியே—பங்குபடு
பெண்ணாசை நம்பிபசும் பொன்னாசை பெற்றவுளம்
மண்ணாசை தானு மருவுதலால்—விண்ணாசை
கொள்ளுஞ் சிறப்புக் கொடுப்பத் திருவுளங்கொண்
டெள்ளுங் குறியவுரு வின்றுபோய்த்—தெள்ளும்
கனவு நனவுபோற் காட்டியிரந்து" (வெங்கையுலா.)

விழித்தெழுந்த அண்ணாமலைரெட்டியார் சிவபிரான் திருவருட் பெருக்கை எண்ணிப் பரவரசராய் மனமுருகினர். பிறகு சிவபெருமானுற் குறிப்பிக்கப்பெற்ற இடத்தைச் சென்று கண்டார்; சிவாலயம் அமைப்பதற்குரியவற்றைச் செய்யத்தொடங்கினர்; நர்மதை நதியிலிருந்து பாணலிங்கம் வருவித்துத் தனியே பிரதிஷ்டை செய்வித்துத் தரிசனம் செய்துகொண்டு வந்தார்.

அக்காலத்தில் வடதேசத்தில் உண்டான பஞ்சத்தால் பல சிற்பிகளும் அவர்களுடைய தலைவனும் அங்கிருந்து தென்னாட்டை நோக்கி வந்தனர். அவர்கள் திருவெங்கை வழியாகச் செல்லுகையில் அவர்களுடைய வருகையை அறிந்த அண்ணாமலை ரெட்டியார் தாம் மேற்கொண்ட சிவாலயத் திருப்பணியை அவர்களைக்கொண்டு செய்விக்க எண்ணினார். தம் கருத்தை அவர் அவர்களிடம் கூறவே, அவர்கள் பஞ்சகாலத்தில் அத்தகைய பேருதவி கிடைத்ததை யெண்ணி மிகமகிழ்ந்து உடன்பட்டுக் கோயிலைக் கட்டத்தொடங்கினார்கள்.

சிற்பிகள் வெங்கனூர்த் திருக்கோயிலை விதிப்படி ஊக்கத்தோடு கட்டிவந்தனர். உணவு முதலியவற்றிலும் பிறவற்றிலும் அவர்களுக்கு யாதொரு குறைவும் நேராவண்ணம் எல்லாவற்றையும் அண்ணாமலை ரெட்டியார் செய்வித்துவந்தனர். அவருடைய அன்புடைமையினால் சிற்பிகள் மகிழ்ச்சியுடன் தங்கள் கடமைகளைச் செவ்வனே நிறைவேற்றி வந்தார்கள். ஒவ்வொருநாளும் அவர் சிவாலயத்திருப்பணியை மேற்பார்த்து வருவார். சிற்பிகளுக்கு ஏதேனும் குறையுண்டோவென விசாரித்தறிந்து அதனை நீக்குவார். அவர்களுடைய தலைவன் இடைவிடாமல் தாம்பூலம் போடுவதையறிந்து அவனுக்கு ஓர் அடைப்பைக்காரனை அமைத்து அவன் வேலைசெய்யுங் காலத்திலும் மற்றச்சமயங்களிலும் தாம்பூலம் உதவிவரும்படி செய்வித்தார். பிற இடங்களில் பெறுதற்கரிய உபசாரங்களை அங்கே பெற்றமையினால் அத்தலைவனுக்கு மேன்மேலும் வேலையில் ஊக்கம் உண்டாயிற்று.

ஓரிடத்தில் பாவுகற்களின் உட்புறத்தில் சிற்பிகளின் தலைவன் சில சிற்பங்களை அமைத்துக்கொண்டிருந்தான். சாரம் போட்டுக்கொண்டு அதன்மேற் படுத்தபடியே அண்ணாந்து பார்த்துச் சிற்றுளியால் நுட்பமான வேலைகளை மனவொருமையோடு செய்துகொண்டிருந்தான். அடைப்பைக்காரன் கீழே நின்று அடிக்கடி வெற்றிலை மடித்து அவனுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தான். ஒருநாள் வழக்கம்போல் அண்ணாமலை ரெட்டியார் சிற்பிகள் செய்துகொண்டிருக்கும் வேலைகளைப் பார்க்க வந்தார். அவர்கள் தங்களுடைய ஆற்றலால் கல்லைச் சித்திரிக்கும் அருங்கலைத்திறத்தை உணர்ந்து மகிழ்ந்தனர். பிறகு அவர்கள் தலைவன் இருந்த இடத்தில் மெல்லப் புகுந்தார். தம் வரவை அவன் அறிந்தால் அவனுடைய வேலை தடைப்படுமென்று ஓசைப்படாமல் சென்றார். சாரத்தின்மேலிருந்த சிற்பிகளின் தலைவன் படுத்தபடியே அண்ணாந்து திருப்பணிபுரிந்தானாதலின் அவர்

வரவைக் கவனிக்கவில்லை. அப்பொழுது அவன் வழக்கம்போல் தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ளவேண்டி இடக்கையைக் கீழே நீட்டினான். அவனுக்குத் தாம்பூலம் கொடுப்பவன் அந்தச்சமயத்தில் அயலிடம் சென்றிருந்தான். சிற்பி தாம்பூலத்திற்காகக் கையை நீட்டுகின்றானென்றறிந்த அண்ணாமலை ரெட்டியார் தமக்கு அருகில் இருந்த தம் அடைப்பைகாரன் தமக்கு அப்பொழுது கொடுத்த தாம்பூலத்தை வாங்கிச் சிற்பியின் கையிற் கொடுத்தார். சிற்பி கீழ்நடப்பது ஒன்றையும் அறியாமல் தன்னுடைய கைவினையிற் கண்ணாக இருந்தானாதலின் வழக்கம்போலத் தன் அடைப்பைக் காரனால் தரப்பட்ட தாம்பூலமென்றே யெண்ணி அதை வாயிலிட்டு மென்றான். அது மிக உயர்ந்த வாசனைப் பொருள்கள் சேர்த்தமைத்ததாதலின் மெல்லுகையில் பரிமளம் உண்டாயிற்று. அவன், அது தனக்குக் கொடுக்கப்படும் வெறும் வெற்றிலையும் சீவலுமாக இராமல் வாசனைத்தாம்பூலமாக இருத்தலை உணர்ந்து திரும்பிக்கீழே நோக்கினான். ரெட்டியார் மீண்டும் சிற்பி கையை நீட்டும்பொழுது கொடுப்பதற்காகத் தாம்பூலத்தை ஸித்தமாக வாங்கி வைத்துக் கொண்டு நின்றார்.

அவரைக்கண்ட சிற்பி திடுக்கிட்டான்; அவனுக்குண்டான வியப்பிற்கும் அச்சத்திற்கும் எல்லையேயில்லை; உடனே கீழே குதித்தான்; சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினான்; "கருவிலே திருவுடைய செல்வச்சீமானும் சிவபெருமானைப் பிரத்தியட்சமாகக் கனவிற்கண்ட சிவபக்த சிகாமணியுமாகிய நீங்கள் இங்ஙனம் செய்யலாமா? என்பாற் பெரிய அபசாரத்தை ஏற்றிவிட்டீர்களே!" என்று மனந்தடுமாற வாய்குழறக் கூறினான். கலைவல்லோருடைய கலைத்திறத்தையே மதிப்பதில் ஒப்பற்றவராகிய ரெட்டியார், "நான் ஒன்றும் தவறுசெய்ய வில்லையே; தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்ளாவிட்டால் ஊக்கம் குறையுமென்று கருதியே கொடுத்தேன்" என்றார்.

சிற்பி:—தாங்கள் வந்ததை நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அடைப்பைக்காரன் தான் தருகிறானென்று நினைத்தேன். தாம்பூலத்தின் உயர்ந்தபரிமளம் என்னைக் கீழே பார்க்கச் செய்தது. எவ்வளவோ அடியார்களுக்கும் வறியாருக்கும் அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கும் தங்கள் திருக்கரம் இந்த வேலையையா செய்வது! நான் இடக்கையையல்லவா நீட்டிவிட்டேன்!

அண்ணாமலை ரெட்டியார்:—குற்றமுள்ள வேலை யொன்றும் செய்யவில்லையே. உம்முடைய கைகள் புண்ணிய பண்ணிய கைகளல்லவா? சிவபெருமானுக்கு ஆலயம் நிருமிக்கும் புண்ணியத்

தொழிலைப் பலமுறைசெய்து பயின்ற பெருமையை உடையன் என்பது எனக்குத் தெரியாதா? அக்கைகளால் அமைக்கப்படும் சிற்பம் நெடுங்காலம் மறையாமல் நிற்பதாயிற்றே! அந்தக் கைக்குத் தாம்பூலம் கொடுப்பதனால் ஒரு குற்றமும் உண்டாகாது. உம்முடைய ஊக்கம் இடையிலே தடைப்படக் கூடாதென்று தான் அங்ஙனம் செய்தேன்.

சிற்பி:—பஞ்சத்தினால் வருந்திவந்த எங்களை அருஞ்சுரத்தில் தனி மரம்போல் ஆதரித்த தங்களுடைய உபகாரம் மிகப்பெரிது. அதனோடு இந்தச் செயல் என்பாற் பெரியகடனைச் சுமத்தி விட்டது. தங்களையும் தங்கள் அருஞ்செயலையும் ஏழுபிறப்பினும் மறவேன். தங்கள் விஷயத்தில் நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்! என்னுடைய முழு ஆற்றலையும் கொண்டு எனக்குத் தெரிந்த சிற்ப வகைகளை யெல்லாம் காட்டி இந்தக் கருப்பக் கிருகம் முதலிய வற்றை அமைப்பேன். எனக்குத் தெரிந்தவற்றைத் தங்களுக்குரிய இந்த இடத்தில் அமைக்க நான் எவ்வளவோ புண்ணியம் பண்ணி இருக்கவேண்டும். எங்களுக்கு ஆகாரத்தையும் உடையையும் அளித்தலே போதும். இனிக் கூலியே வாங்கமாட்டோம்.

பிறகு அவன் ரெட்டியாருடைய அனுமதி பெற்றுக் கருப்பக் கிருகம் முதலியவற்றைப் பிரித்துவிட்டு மீண்டும் சிறப்பாகப் பல அரிய சிற்பங்களோடு அமைத்தான். வெறுங்கூலிக்குச் செய்யாமல் அன்புக்குச் செய்த பணியாதலின் அவை மிக அழகாக அமைந் திருக்கின்றன. ஆலயம் கட்டி முடிந்தவுடன் [1]கும்பாபிஷேகம் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அண்ணாமலை ரெட்டியார் பலமுறை வற்புறுத்தியும் சிற்பி கூலிபெற மறுத்துவிட்டான். ஆயினும், தக்கபரிசுகளை அவனுக்கும் மற்றச் சிற்பிகளுக்கும் ரெட்டியார் அளித்துப் பாராட்டினர்.

காவியப் புலவர்களை ஆதரித்துக் காத்த பெருந்தகைமை யுடைய [2]அண்ணாமலைரெட்டியார் ஓவியப் புலவர்களையும் ஆதரிக் கும் இயல்பை இவ்வரலாறு நன்கு விளக்கி யாரிடத்தும் எளியரா யிருக்கும் அவருடைய உயர்ந்த சீலத்தையும் தெரிவிக்கின்றது. அவருடைய அன்பின் பயனாகவே சிவப்பிரகாசருடைய சொற் சிற்பங்களும் வெங்கனூர்க்கோயிற் கற்சிற்பங்களும் நின்று நிலவு கின்றன.

---

1. கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்ற காலம் சாலிவாகன சகாப்தம் 1545-ம் (கி. பி. 1622) வருஷமென்று தெரிகிறது.

2. இவருடைய பரம்பரையோர் வெங்கனூரில் மேற்கூறிய ஆலயப் பணியைச் செய்துகொண்டும் நித்திய நைமித்திகங்களைச் செவ்வனே நடத்திக்கொண்டும் வாழ்ந்து வருகிறார்களென்று கேள்வியுற்றிருக்கிறேன்.

Tamil Heritage Foundation
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
e-Book series
an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts
visit http://www.tamilheritage.org

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொம்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: http://www.tamilheritage.org

முதுசொம் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை